

bec tego faktu iż dozorczy domowi w domach rządowych nie są rozporządzeniem Rady Ministrów zaseregowani w poczet niższych funkcjonariuszów państwowych, stosowano do nich właściwe, lokalnie obowiązujące zbiorowe umowy. W szczególności proszą petenci, aby zakwalifikowanie domów do poszczególnych klas (co stanowi podstawę norm wynagrodzenia dozorców domowych) odbywało się w taki sam sposób jak domów prywatnych, a nie jednostronnie przez Urząd Wojew. (Dyrekcję Robót Publicznych), względnie przez zainteresowane urzędy.

Ministerstwo Robót Publicznych uważa wyrażone życzenie za zgodne z intencjami Ministerstwa Robót Publicznych i reskryptem z dnia 4-go września b. r. L. I. Os. 2724/28 poleca do powyższego stosować się zwracając równocześnie uwagę, iż umowy służbowe z dozorcami domów (posesji) nie powinny być zawierane w formie umowy opartej na normalnym wzorze, przeznaczonym dla kontraktowych pracowników, przyjętych w miejsce funkcjonariuszów państwowych. O ile zatem tego rodzaju umowy już istnieją, należy je zlikwidować.

Urząd Wojewódzki podaje powyższe do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę: *Krug.*

9.

OKÓLNIK Nr 98.

Wojewody Kieleckiego (Dyrekcji Robót Publiczn.)
z dnia 25 września 1928 r. Nr III-2191 28.

Do wszystkich Wydziałów Powiatowych i Magistratów miast wydzielonych woj. kieleckiego.

W numerze 23 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ogłoszone zostało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

I. W myśl art. 418 tego rozporządzenia jego część pierwsza regulująca sprawę zabudowania osiedli, weszła w życie z dniem ogłoszenia, mianowicie w dniu 5 marca b. roku. W części tej zawarte są przepisy: 1) o planach zabudowania, 2) o parcelacji terenów budowlanych, 3) o scaleniu działek budowlanych i 4) o przekształceniu działek, zabudowanych wadliwie.

Ad 1. Rzecz oczywista, że wejście w życie nowych przepisów o planach zabudowania nie powoduje nieważności aktów prawnych, dotyczących planów zabudowania, a dokonanych przez właściwe władze na podstawie przepisów dotychczasowych.

Przedewszystkiem więc pozostają w mocy te sporządzone plany zabudowania osiedli, które zostały już zatwierdzone przez właściwe władze, względnie

uprawomocniły się. Natomiast o ile zachodzi potrzeba wprowadzenia zmian w prawomocnych planach, zmiany takie mogą być dokonywane w myśl art. 51 nowego prawa budowlanego jedynie w trybie, przewidzianym w art. art. 21—38.

Również pozostają w mocy te akty prawne, dotyczące planów zabudowania, znajdujących się w toku sporządzenia, które zostały dokonane przez władze, powołane do takich samych czynności również obecnie.

Gdy więc np. zapadła uchwała rady miejskiej, aprobująca plan zabudowania w myśl p. 3 p. a (rozporządzenia z dnia 29 listopada 1916 r. o planach zabudowy (Dz. R. G. G. W. Nr 58) i art. 21 p. 13 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim (Dz. P. P. P. Nr 13, poz. 140), wówczas nie zachodzi potrzeba ponownego uchwalenia planu zabudowania w myśl art. 29 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. W dalszym dopiero toku postępowania nieukończonego, należy stosować przepisy omawianego rozporządzenia.

Natomiast, gdyby zdarzyły się takie wypadki niezakończonych postępowania w sprawach planów zabudowania, że sporządziły lub uchwaliły te plany władze obecnie do tego niepowołane, a co mogło mieć miejsce w miejscowościach wiejskich na obszarze b. zaboru rosyjskiego, wówczas powinno być przeprowadzone nanowo całkowite postępowanie, przewidziane w art. 21—37 omawianego rozporządzenia. Rzecz oczywista, że w tym wypadku nie zachodzi potrzeba sporządzania nowego operatu technicznego planu zabudowania, o ile taki operat opracowany już został.

W związku ze sporządzeniem planów zabudowania należy mieć na uwadze, że według rozporządzenia z dnia 16 lutego 1928 roku, nie można odmówić pozwolenia na budowę, jako nieodpowiadającą planowi zabudowania, jeżeli ten plan znajduje się dopiero w toku sporządzania.

O ile jednak projektowana budowa mogłaby uniemożliwić urzeczywistnienia zamierzeń regulacyjnych, lub spowodować znaczne trudności w urzeczywistnieniu tych zamierzeń, właściwe władze mogą zawiesić rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę w trybie, przewidzianym w art. 39 - 42 rozporządzenia, do czasu uprawomocnienia się planu zabudowania, jednak na okres naogół nie dłuższy od 2-ech lat.

Ad 2. Co do przepisów o parcelacji terenów budowlanych (art. 52—67 rozporządzenia) zauważa się, co następuje:

Za tereny budowlane, na których podział potrzebne jest uzyskanie pozwolenia w myśl art. 53 omawianego rozporządzenia uważa się w miastach tereny potraktowane jako budowlane, w prawomocnym planie zabudowania, w braku zaś takiego planu te tereny, które uzna za budowlane uchwalający organ gminy. To też, o ile pewne miasta, albo dzielnice